

FOLK OG LAND

NR. 10. 22. ÅRGANG

LØRDAG 2. JUNI 1973

LØSSALG KR. 2,—

ALARIK:

EF — EN KJEMPESVINDEL

Påtvunget Europa av den internasjonale storfinans

Bak iscenesettelsen av Den 2. verdenskrig sto en internasjonal sammensvergelse, som fant at dens langsiktige planer ville bli forstyrret dersom det oppsto et politisk, økonomisk og militært samlet Europa. Kimen til et slikt Europa ble derfor tilintetgjort i verdenskrigens flammehav. Tragisk nok deltok flere europeiske nasjoner selv i dette ødeleggesverk.

Idag forteller den samme internasjonale sammensvergelse oss at hensikten med EF nettopp er å smi Europas nasjoner til en politisk, økonomisk og militær enhet, som skal bli den 3. maktfaktor i verdenspolitikken. Dette utsagn er det reneste vås. Selvsagt er man idag like lite interessert i at det oppstår en europeisk separatmakt. Når man allikevel tilsynelatende godtar EF-opplegget, er det fordi man mener å ha full kontroll over det hele.

Det avgjørende moment bak denne plutselige velviljen overfor europeiske samlingsbestrebelse er at amerikanerne ved sin forfeilede utenrikspolitikk i etterkrigsårene har mistet «taket» på Europa. De har tapt den kalde krigen mot venstresadikalismen og forsøker på denne måten å skape en ny europeisk «bevissthet» før hele det amerikansk-dominerte NATO går fullstendig i oppløsning. Noen virkelig «europeisk» makt blir det aldri tale om, for i et EF-Europa vil hele industripotensialet være fullt og helt i hendene på den internasjonale pengemakten i USA. Typisk nok har man også valgt Bruxelles som markeds-hovedstad, for i Belgia er hver eneste større industribedrift amerikansk-eiet.

Når man tar i betraktning at samtlige vest-europeiske nasjoner i større eller mindre grad er innviklet i slike organisasjoner som Det internasjonale valutafond og Verdensbanken, som i sin tur begge blir kontrollert av de store Wall Street-bankene og finanskonglomeratene, skjønner man lett at EF ikke er noe uttrykk for en «naturlig tilnærmelse mellom Europas folkeslag», men tvert imot en manøver hvorved den internasjonale pengemakten søker å bortforklare at den egentlig bare vil be-

feste sine posisjoner i Europa.

Europa berøves sin verdenshandel

At det siste storfinansens ønsker er sterkt og uavhengig Europa, fikk man en tydelig påminnelse om da det amerikanske utenriksdepartementet gjorde det klart at USA ikke ville finne seg i spesielle handelsavtaler mellom EF-land og underutviklede stater i Afrika, Asia eller Vest-India. Det ble truet med at et hvilket som helst u-land, som innlot seg på slike overenskomster, ville bli nektet adgang til den handelsblokken amerikanerne selv var i ferd med å lansere. Den nye blokken

blir gjerne kalt General Preference Scheme, og det er ting som tyder på at amerikanerne her ser seg selv som den viktigste — om ikke også den eneste — deltagende industrinasjon.

Med de europeiske nasjoner borte fra spillebordet, vil USA ha frie hender til å gjøre samtlige impliserte u-land fullstendig økonomisk avhengige av seg. Derefter vil USA være alene om å disponere de samme områder som markeder for sitt enorme produksjonsoverskudd. Det fremgår tydelig av denne sammenheng at hele EF-prosjektet bare er et ledd i den internasjonale pengemaktens ambisjoner.

HALLGEIR HORDE:

Grenseløs svart terror i USA

Amerikanske kvinner skal trenes opp i å «akseptere voldtekt»

Alt hysteriet omkring de «stakkars» farvede i USA begynner å anta helt absurde former. De svarte terrorbandenes myrderier og voldtektsgjerninger kjenner åpenbart ingen grenser lenger, og takket være den støtte og beskyttelse de svarte får av TV, presse og radio er det mange hvite som ikke engang våger å sette seg til motverge mot overgrepene av frykt for å bli rammet av

lovene om «diskriminering».

Det synes ganske klart at den ekstremt anti-hvite politikken som nu forfølges av det perverterte liberal-demokratiske US-regimet, vil få katastrofale følger for det amerikanske samfunn. Ifølge et medlem av en svart «eksekusjons-gruppe», som kaller seg «De Mau Mau», kan man bare bli opptatt i banden hvis man har tatt livet av minst EN hvit mann.

Den myrdede amerikanske NS-lederen, Lincoln Rockwell, uttalte en gang at i den kommende rasekrigen ville en manns «uniform» være identisk med hans hudfarve, og i dagens USA nærmer man seg tydelig nok dette stadium med stormskritt.

«Krise-senter for voldtekt»

Brutale voldtekter blir begått nesten hver eneste natt, og det midt på gaten i den amerikanske hovedstaden. For å imøtekomme dette problemet har man opprettet et «Krise-senter for voldtekt», som har vakt hele døgn. Hit kan ofrene ringe for å få «øyeblikkelig råd om hvordan de skal forholde seg og avfinne seg med situasjonen»(!).

Slike «tiltak» må virke som den reneste hån mot de befolkningsgrupper som rammes av overgrepene, og det sier seg selv at slike tilstander i lengden bare vil utløse militant reaksjon hos de hvite. Og bedre blir det ikke av at de farvede voldsutøvere — når de en sjelden gang, og nærmest for skams skyld blir trukket for retten — mottar dommer, som ifølge bladet «Straight talk!» nærmest må fortone seg som en oppmuntring til fortsatte utskielser. Dessuten vet de at det er omkring 50 % sjanse



En selvbesudlende holdning hos de hvite og en oppagitt fanatisme hos de svarte har ført til helt uboldbare tilstander i USA.



En «privatmann» i særklasse.

En ytterligere bekreftelse på at hele EF-prosjektet bare er et kamuflert amerikansk fremstøt, fikk man i

(Forts. side 6)

Den anti-amerikanske tendensen som etter hvert har begynt å gjøre seg gjeldende i Vest-Tyskland, er egentlig like logisk og naturlig som den anti-russiske, skriver vår medarbeider «Fidus» i en interessant artikkel på side 4.

PÅ MIDTOPPSLAGET

for øvrig har vi idag et innlegg om Kirkens venstrevri, som har vokst til litt av et problem både her hjemme og i verden ellers. Forfatteren hevder at denne tendensen fører til avkristning og tomme gudshus (side 5).

Nordiska Rikspartiet kommer allikevel ikke til å delta i det svenske riksdagsvalget til høsten, noe som har ført til stor skuffelse i nasjonale kretser over hele Norden. Herom på side 4.

RALPH HEWINS er ute igjen, denne gang med det første avsnitt i en artikkelserie under tittelen «Hvem var de «gode nordmenn?». Det bildet vi her får av «seierherrene» og deres «kamp» gjør det lettere å forstå hvorfor de av alle sine krefter motsetter seg at den virkelige historien om visse — ikke uvesentlig — sider ved Norges «krig» skal komme ut på byen.

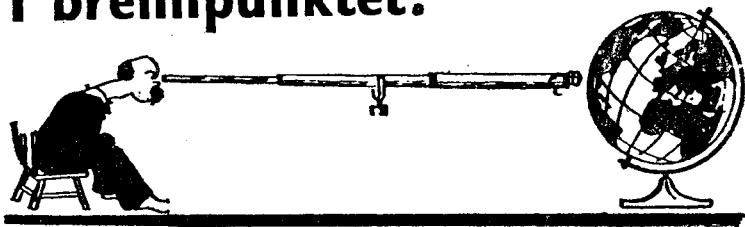
Dagens utenrikskronikk «I brennpunktet» tar for seg Sovjet-Samveldets såkalte «kollektive lederskap», som i disse dager må vike plassen for den nye røde regenten, kamerat Bresnjevs enevælde. (side 2).

Ellers er det en masse interessant småstoff som vanlig.

for at offeret ikke engang tør anmelde forholdet av frykt for represalier.

(Forts. side 6)

I brennpunktet:



Slutt med «det kollektive lederskap» i Sovjetsamveldet

Bresjnev er nå ubestridelig enehersker etter å ha puffet Kossygin og Podgorny tilside.



Fra «Der Tagesspiegel» i Berlin henter vi denne billedkommentaren, som bladet hadde forsynt med teksten: «De garanterer Europas sikkerhet».

Dagspressen har bragt melding om de endringer som har skjedd i det sovjetiske føringskikk. Det ble meddelt at Bresjnev nære forbundsfelle i den røde hær, forsvarsministeren, marskalk Gertsjko, var rykket inn som medlem av politbyrået. Det ble anstillet forskjellige betraktninger i den anledning, bare ikke de riktige. Det som skjedde var dette at det nå er definitivt slutt med det kollektive lederskap i Sovjetunionen. Bresjnev har nå endelig og avgjort fortrent sine medregenter, statsminister Kossygin og statspresident Podgorny fra første benk. Dermed er i virkeligheten en lang kamp forbi, idet Kossygin og Podgorny tenneskjærende måtte akseptere den nye tingenes tilstand for ikke å bli satt utenfor politbyrået de også.

Som generalsekretær i sentralkomiteen for det kommunistiske parti regjerer Bresjnev partiet og partiet regjerer igjen folket. Det er ikke lenger tale om noe «kollektivt lederskap. Stalin er hans forbilde, men han er ikke i besiddelse av hverken Stalins format eller hans grusomme hensynsløshet.

Bresjnev er 67 år gammel og gikk inn i partiet i 1931, 25 år gammel. Han har brukt lenger tid enn noen annen partifører etter Stalins død på å manøvrere seg frem i en avgjort lederstil-

ling. Han har tjent atten år i partiet, syv år i hæren, og ni år i statsforvaltningen. Han har alltid vært apparatets mann, som fungerte lydløst og effektivt der hvor partiet anbragte ham. Noen ideolog av typen Lenin er han ikke, heller ikke noen terrorist som Stalin, eller noen pragmatiker som Krutsjov. Han er det typiske produkt av partiapparatet — den perfekte middelmådighet.

Allerede i flere år nå har utviklingen henimot oppløsningen av det kollektive lederskap avtegnet seg og allerede etter den 24. partidag i april 1971 skrev tidsskriftet «Kommunist» at «Den kollektive ledelse har aldri vært noe mål i og for seg for vårt parti».

Hva er det så den ikke-kommunistiske verden står overfor når det gjelder den nye russiske enehersker, mannen med de buskede øyebryn?

Under Bresjnev har Sovjetsamveldet slått inn på veien til en nystalinistisk restaurasjon. Det er slutt med Krutsjovs tale om at proletariatet i Sovjetunionen nå har oppfylt sin historiske misjon, som Krutsjov sa det, mens han proklamerte Sovjetsamveldet som «hele folkets stat». Nå heter det at verket til det proletære diktatur fortsetter og at man ikke gir avkall på å anvende nødvendige tvangsforholds-

Vaktskifte i Folk og Land

Fra og med neste nummer av vil Odd Isachsen overta som ansvarlig redaktør i FOLK OG LAND, idet redaktør Melsom etter mere enn 15 års virke i bladet har funnet det riktig og nødvendig å overlate roret til yngre krefter.

Isachsen er ingen ukjent mann i bladets redaksjon, selvom han ikke har trådt så meget frem for offentligheten. Han har fulgt bladet trofast gjennom en lang rekke år og har medarbeidet flittig under forskjellige pseudonymer. Han har en god utdannelse og fører en lett penn, samtidig som han er samvittighetsfull og vel avbalansert. Det er derfor med stor tillit og tro på fremtiden vi overlater roret i hans hender.

Det er vel også en styrke for bladet vis a vis en bredere offentlighet at de faste medlemmer av den fremtidige redaksjon ikke selv er belastet med noe medlemskap i Nasjonal Samling med etterfølgende politisk domfellelse. De er unge nasjonalister, som imidlertid også har sans for dette at fremtiden må bygges på den historiske sannhet og ikke på legender og tomt nasjonalt skryt.

Sammen med redaktør Melsom trer også redaktør Alexander Lange tilbake fra den umiddelbare tilknytning til bladets redaksjon, men begge to vil naturligvis fortsatt skrive i bladet og bistå den nye redaksjon på beste måte.

Det håper vi også våre mange trofaste lesere vil gjøre og spesielt vil vi ved denne anledning legge dem på hjertet hva der er anført i den siste leder under den nåværende redaksjon.

regler likeoverfor dem som skader det sosialistiske samfund, dets normer og prinsipper. Man husker kanskje også begrepet «Bresjnev-doktrinen», som hevdet Sovjetsamveldets rett til å gripe inn for å opprettholde de kommunistiske diktaturer i satellittstatene. Fra Stalin har Bresjnev også overtatt folkefrontstrategien for å sikre den innerikspolitiske konsolidering også utenrikspolitisk. Dette skjer under stikkordet «Konferanse for sikkerhet og samarbeide i Europa». Formålet er å bryte gjennom motstandernes enhetsfront på det svakeste sted: i Tyskland, å splitte motstandernes krefter, og om mulig å trykke nabostatene til sitt røde bryst i en kommunistisk omfavnelser — noe Brandt østpolitikk jo har åpnet veien for.

Jøde stopper Guinness-filmen

Sir Alec Guinness: «Et eksempel på diktatur!»

Den i Folk og Land tidligere nevnte filmen, «Hitlers ti siste dager» med Sir Alec Guinness i hovedrollen, har i England møtt på vansker av ikke uvanlig art. Sjefen for et av de største kinoselskaper, Impressario Bernhard Delfont, har nektet å distribuere filmen. Delfont, som er jøde, har kontroll over 265 av de 1500 kinoer i Storbritannia.

Filmen mangler helhet og passer ikke for vårt publikum, mener Delfont. Dessuten er han sterkt sjokkert

Mens Vesten driver sin «avspenningspolitikk» proklamerer sovjetideologene skjerpelse av klassekampen. Bresjnev marskalk rasler med atomsablen og den sovjetiske krigsmarine på verdenshavene utbygges i rask tempo. Sovjetdiplomatene forsøker å sikre Stalins erobringer i Europa og Asia og så folkerettslig, samtidig som de arbeider for å smuldre opp NATO.

Hertil kommer da Sovjets frykt for et sterkt Kina i ryggen på Sovjetsamveldet, en frykt som etter skuddene ved Ussuri og spesielt etter Nixons nye Kina-politikk har utviklet seg til det reneste innringningskompleks. Bare hvis Bresjnev ubestridelig kan kontrollere sitt østeuropeiske forfelt kan han konsentrere seg om Kina og gjenopprette verdenskommunismens enhet under sin, Bresjnev ledelse — en enhet som brast etter Stalins død.

Rett skal imidlertid være rett. På ett punkt adskiller Bresjnev seg positivt fra Stalin. Hans vei til eneherdømmet har ikke ført gjennom et hav av blod. Den nye Stalin går på gummisåler, parfymert, diplomatisk og skreddersydd. Han konfererer med Nixon og Kissinger i Kreml, bader sammen med Brandt i Svartehavet og avlegger besøk i øst og vest. Hans makttrang er mere russisk-nasjonalistisk enn egentlig verdensrevolusjonær. Han mangler Stalins politiske format, hans gjennomførte sluhet, men også georgierens beregnende grusomhet. Selv er Bresjnev kaukasier.

Men Bresjnev tør være like farlig som en Stalin. Han råder jo tross alt over potensialet til en verdensmakt, som fortsatt er innstilt på ekspansjon, og som kan tillate seg å tvinge frem løsninger med vold og makt hvor andre og svakere makter må søke etter kompromisser.

Politicus.

over at Hitler blir fremstilt på en ganske sympatisk måte — han trekker derfor straks filmens historiske riktighet i tvil. At fremstillingen blir godtatt av historikeren Hugh Trevor-Robert, overbeviser selvsagt ikke film-diktatoren. Den myten hans rasefrender har bygd opp omkring Hitler gjennom film-industrien — både bak og foran kameraet, både før, under og etter krigen, må selvsagt bevares. Her er det ikke bare snakk om prestisje og faren for ubehagelige historiske korrigeringer, men også snakk om mengder av kroner og øre utbetalt i form av en kanskje ikke fortjent krigserstatning til staten Israel fra skattebetalende Gojimer i Rest-Tyskland.

Sir Alec Guinness karakteriserer Delfonts beslutning som et eksempel på diktatur — noe det jo ganske riktig er. Et meningsdiktatur som ikke burde kunne overraske noen i den vestlige verden idag, hvor folk med en sterk følelsesmessig tilknytning til Israel okkuperer sjefs-stolene i de fleste filmselskaper, aviser, TV-stasjoner og telegram-byråer. Kan man noen gang få en objektiv fremstilling av hva som førte til, og hva som hendte under den annen verdenskrig i en så ensrettet media-verden? Vi mener nei — dette er hittil det siste av mange bevis på det.

SKATTESKRUE MED (VENSTRE-)VRI?

Ifølge det danske bladet MINUT brukte professor Heller og hans medarbeidere nesten to år, og de skrev 300 memoranda, innen det lykkedes dem å overbevise president Kennedy om at en nedsettelse av skattene både ville føre til økonomisk vekst og til større inntekter for statskassen.

Bladet spør videre hvor mange år det mon ville ta før et slikt forslag slo igjen her hjemme, men kan desverre ikke bekjentgjøre svaret, da trykkeriet ikke hadde nuller nok.

STAKKARS FOLKI!

I dagens Norge har vi to hovedgrupper av mentalt drenerte individer, hvis åndsliv neppe står til å redde.

Den 1. gruppen utgjøres av alle dem som ikke kan høre at Kringkastingen er venstrevridd.

Den 2. og kanskje mest håpløse gruppen, er de som synes den er høyrevridd.

(- Lucifer)

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Redaksjonssekretær:

ERIK RUNE HANSEN

På fallrepet

Det må være dette blads avtroppende redaksjon tillatt å si noen ord på fallrepet til leserne. Ja, vi føler det etter nær seksten års arbeide med bladet faktisk som en plikt nå da vi trer tilbake, å be våre lesende følgesvender gjennom flere eller færre ord om en gunstbevisning — hvis de da skulle føle en viss takknemlighet over den innsats vi har gjort å gjøre — og det håper vi jo på. Vi gjør dette så meget lettere fordi det ikke er på egne vegne vi ber om no, men på bladets.

Som det tør være alment kjent, så har dette blad aldri hatt noen driftskapital. Vi har måttet leve fra hånd til munn, vi har måttet betale alt kontant, og vi har ikke hatt det å trøste oss til som nesten alle andre slike foretagender har: nødvendige annonseinntekter. Likevel har vi altså slitt oss gjennom mere enn 20 år med regelmessig utgivelse. Vi tror også vi tør si at arbeidet har båret visse frukter. Vi har klart å bryte ned noe av den fordømmelsens mur som møtte ikke bare bladet, men de fleste rakryggede NS-folk, etter 1945. Og vi tror nok vi gjennom alle disse år har klart å legge frem en historisk dokumentasjon som ingen fremtidig historiker med respekt for seg selv og for den historiske sannhet kan komme forbi.

Det har ingenlunde vært noen lett bær å bære frem for dem som arbeidet med bladet. I tillegg til dette å hanskens med de daglige problemer, har i de senere år også kommet bekymringen for bladets fremtid når den tid kom at det ble nødvendig med et skifte i den redaksjonelle ledelse. Vi så svart på det mange ganger. Men heldigvis har den side av saken nå kunnet finne en heldig løsning. Det har etter hvert stått frem en nasjonal ungdom med evne og vilje til å føre de nasjonale tanker videre. En ungdom som ikke selv har hatt noe med Nasjonal Samling å gjøre, men som har satt seg inn i saker og ting og som forstår at fremtiden bare kan bygges på fast historisk grunn. Den står nå rede til å føre dette blad videre, og den nye ledelse kan selvsagt gjøre regning på all mulig hjelp fra oss som hittil har arbeidet med FOLK OG LAND.

Men, her kommer vi da til den appell vi nå intregende retter til alle dette blads lesere uten unntagelse, og vi håper da også på at hver eneste en vil være lydhør og ikke skyve det fra seg.

La de unge som nå overtar få en lettere start enn vi selv fikk det i sin tid! Spar dem for de aller verste økonomiske bekymringer og gi FOLK OG LAND det bladet rettelig burde hatt fra første stund: et driftsfond å gripe til i nødens stund.

Den bønn vi retter til hver eneste en av bladets lesere, og som vi håper de vil oppfylle endog med glede, er da: Hver eneste leser — og da regner vi faktisk også med dem som kjøper bladet i løssalg — innbetaler til FOLK OG LAND kr. 100,— innen 1. juli. Om de skaffer pengene tilveie selv eller samler dem inn hos andre er selvsagt den enkeltes privatsak. Og er det noen som foretrekker isteden å skaffe oss to nye abonnenter med iallfall halvårsabonnement betalt, så aksepterer vi det også. Det skulle ikke være uoverkommelig for noen å klare dette og for bladets fremtid betyr det alt. Det er selvsagt overflødig å si at hvis det er noen som har lyst og anledning til å yde mere til et slikt driftsfond, så blir det mottatt med stor og dyp glede.

Vi håper på at våre mange lesere og venner ikke vil skuffe oss nå på fallrepet, og så sier vi da takk for oss og «God vakt» til dem som skal overta.

«LITTERATUR-HISTORISK» HEKSEJAKT ANNO 1973.

«Enkelte — altfor få — norske skribenter har i de siste årene gitt ut bøker som dokumenterer at en god del av det norske borgerskapet ikke bare sympatiserte med fascismen, men viste holdninger, normer, synsmåter av fascistisk ideologisk støpning. Men det meste av dette ligger fremdeles overdekket. Det er ikke kjent av alt folket, særlig ikke de yngste. Nils-Aage Sørgaard har i denne boken satt seg fore å avdekke fascistiske nedfellinger i norsk skjønnlitteratur i mellomkrigstiden. Sørgaard setter søkelyset på fire diktere som samtidig var pressefolk. Han identifiserer et helt batteri av fascistiske drag — faktisk en fascistisk grunnholdning — hos dem i syn på mennesker og verden...»

Med denne bombastiske unnskyldning har kommunistforlaget Ny Dag utgitt boken «Fire forfattere og norsk fascisme» av en litterær medarbeider i «Dagbladet», Nils-Aage Sørgaard. Verdenshistorien gir ofte eksempler på hvordan små menn tappert går til angrep på større menn etter at disse er døde og ikke kan forsvare seg, og etter beste evne forsøker å lemleste disses etterlevninger i den forfengelige hensikt å gjøre disse like små som seg selv. Etter siste krig har denne plebeiske forlystelse nådd uante høyder — eller lavmål, og av hensyn til «folket» og «ungdommen» har opphavsmannen til dette litteraturhistoriske oppgullet forsøkt å yde sitt til «saka».

De forfattere han behandler er Sven Elvestad, Trygve Gulbrandsen, Finn Halvorsen og Øvre Richter Frich, og ved spesielt å ta for seg en bok av hver forfatter og å sette innholdet av denne inn i en ramme fastlagt i de uunnngåelige innledningskapitlene «Hva er fascisme?» og «Den norske fascismen» forsøker han å brennemerke hver av disse fire etter beste evne.

Jeg skal ikke gå i detaljer om «dissekeringen»; den som måtte ha interesse av «progressiv» litteraturanalyse anno 1973 kan selv ta den i øyensyn. Det er kanskje noen som savner Knut Hamsuns navn blant offrene, men her viser denne lille mann tross alt at han har sans for dimensjoner i enkelte klare øyeblikk. Hamsun er for stor til at «folket» og «ungdommen» kan «advares» mot ham. Men den lille mann må dog rettferdiggjøre at han er cand. philol., så Hamsun er blitt omtalt og utskjelt, om ikke så inngående som de fire.

Hele affæren viser tydelig at hekseforfølgelsesens tid ennå ikke er forbi her i landet, og man kan kanskje skimte konturene av et bokbål i det fjerne. Hvis venstreforridde blir tråkket på tærne, kaller man det for McCarthyisme og hyler opp slik at hylet får ekkovirkninger i Akersgaten og på Marienlyst. Men når heksejegere på venstresiden kaster seg over nasjonalsinnede «avvikere» som er forsvarsløse i dagens samfunn, reageres det ikke på de to nevnte steder. De er jo «fascister», og da så! Og er de døde «fascister» er det jo enda mindre å bråke om, selv om noen

Et godt råd

I 1892 gav Herbert Spencer, den engelske filosofen, følgende råd til den japanske statsmann, baron Keneko Kentaro: temaet var raseblanding.

«I forbindelse med Deres siste spørsmål, angående blandingssekteskap mellom utlendinger og japanere, som De sier «at våre vitenskapsmenn og politikere for tiden går meget sterkt inn for», og som De sier «er et av de vanskeligste problemene», så er mitt svar — når jeg skal være fornuftig — at det ikke er noe problem i det hele tatt. Det bør uttrykkelig forbys.

Dette spørsmål har egentlig ikke noe med sosial filosofi å gjøre. Det er et biologisk spørsmål. Det finnes tilstrekkelig med beviser for, både fra blanding av menneskeraser og kryssning av dyr, at når de forskjellige rasene eller artene som krysses, bare avviker en liten grad fra hverandre, så er det uunnngåelig at resultatet i lengden blir dårlig.

Når det — la oss si mel-

BLACK POWER MOT HVIT AVMAKT

Den sorte geriljahøvding og terrorist Stokely Carmichael har for kort tid siden holdt en panegyrisk tale for 1200 black power-disipler, og gjenstand for all hans lovprisning var selvfølgelig en annen «berømt» jungelbroder, Mark Essex, som tidligere i år har skutt ned seks personer fra bakhold. «Vi bør studere broder Mark Essexes aksjoner og lære av ham», understreket Carmichael. Vi har ikke hørt om noen aksjonering mot sistnevnte for hans åpenbare oppfordring til å begå ulovlige handlinger.

Derimot har vi hørt om den 45 årige David Norgard, som i sorgens fortvilelse over at en nigger hadde slått ihjel hans datter, tok til gjennmæle med geværet og knallet volds mannen ned. Han ble selvsagt anklaget for drap, men dette ble senere forandret til mord av «first degree» etter at en gjeng med «soul brothers» fra University Christine troppet opp og forlangte «rettferdighet». Så idag sitter herr Norgard i fengsel mens tusenvis av hvite kvinner blir offer for samme traktement som hans datter. «Rettferdigheten i Amerika sover ikke, den er død og begravet», skriver vår amerikanske kilde.

av dem har brakt Norges navn lenger ut i verden enn alle «progressive» norske litterater til sammen.

Tor Hovbakken

lom forskjellige sauearter — skjer en kryssning mellom individer som er svært ulike hverandre, blir resultatet dårlig, særlig i annen generasjon. Man får en uberegnelig blanding av forskjellige trekk og særegenheter eller det man kunne kalle en kaotisk konstitusjon. Og det samme skjer med mennesker — eurasiatene i India og halvkastene i Amerika viser dette.

Den fysiologiske konklusjon man kan trekke av denne erfaring, synes å være den at en hvilken som helst av artene i naturen i løpet av generasjoner gjennomgår en viss grad av legemlig tilpassning til sitt spesielle levesett, og at enhver annen art tilpasser seg på samme måte.

Konsekvensen er at hvis De blander konstitusjonene til to vidt forskjellige arter, som hver for seg er blitt tilpasset to helt forskjellige levemåter, så får De en konstitusjon som ikke er tilpasset noen av de to førstnevnte — en konstitusjon altså, som ikke vil funksjonere tilfredsstillende, fordi den ikke er utrustet til å møte noen av omstendighetene.

Så for enhver pris, forby derfor på det bestemteste blandingssekteskap mellom japanere og utlendinger.»

DER ALLE SKULLE FÅ ETTER BEHOV

Har De hørt denne vitsen: «Hva ville skje dersom kommunistene overtok makten i Sahara?»

«De første 50 årene ville det ikke skje noen verdens ting, dernest ville det bli mangel på sand».

En typisk undergrunnsvits, som trives spesielt godt i okkuperte undertrykte land. Den stammer da også naturlig nok fra Øst-Europa. Men er den egentlig så grovt fortegnet og overdrevet som den først gir inntrykk av?

Husk at kommunistenes første bedrift etter maktovertagelsen i Russland var å gjøre Ukraina, Europas kornkammer, til et sted hvor man sultet ihjel. Og dette med korn dyrkning har de heller ikke siden kunnet få ordentlig skikk på.

Og hvordan er det i dagens Chile, nu da kommunistene har overtatt? Jo, man har nettopp innført matrasjonering. Og på Castros Cuba er selv sukkeret, cubanernes hovednæring, rasjonert.

FORRIGE NUMMER AV FOLK OG LAND

ble for en stor del av tekniske årsaker satt med mindre typer enn vanlig. Vi håper at ingen av leserne fikk ekstra lesebesvær av den grunn.

FOR UNGDOMMEN

Red.: Erik Rune Hansen

Men nye slekter fødest der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring huset.



Åndelig klaustrofobi

«Kyden», en av Norges farligste desperados, er i skrivende stund på frifot igjen. Han er nå etterlyst over hele Skandinavia. «Kyden» — som lyder det borgerlige navn, Knut Johansen — har ved flere vel fortjente anledninger stiftet bekjentskap med norske fengsler. Han er bl. a. dømt for å ha stukket ned en politimann med kniv. En rekke nye straffbare forhold gjorde, at han nå normalt skulle sone sin straff i Ona krets-fengsel. Men med «Kyden» og norsk rettspraksis er intet lenger normalt.

Første gang «Kyden» gjorde sitt navn virkelig kjent landet over var for ett år siden. Under en rettssak i Drammen spaserte han rolig ut av salen og forsvant — ingen passet fangen mens retten hadde spisepause!

Og nå da — etter å ha herjet over hele Østlandet — har han altså klart å rømme fra konsekvensene igjen. Nei, da, ikke rømme — desperadoen og knivstikkeren hadde velferdspenn og møtte ganske enkelt ikke opp når denne var slutt! Jo, De leste riktig — selv fanger med «Kydens» bakgrunn får velferdspenn i dagens liberale «tante»-Norge. At en slik gest neppe er noe bidrag til det øvrige samfunns «velferd» skulle det være unødvendig å påpeke.

Det er ennå en ting ved denne saken som bidrar til å understreke den åndelige klaustrofobi våre rettslærde må ha påført seg under knefallet for liberalister og venstreforvridde. Under rettsaken skjøt «Kyden» av at han hadde gjemt unna tyve-gods for 10 000 kroner! Tenk å gi en knivstikkende desperado som «Kyden» den tillit som en såkalt velferdspenn innebærer, mens 10 000 kroner ligger å venter på å bli brukt! Kan vi godta at så utpreget naive folk sitter med ansvaret for samfunnets opprettholdelse av lov og orden?

Men vi har fler eksempel på sinnsforvirret rettspraksis enn bare tilfellet «Kyden». Visste De f. eks. at De som skattebetaler er med å

betale unge lovbruyterers bøter? Utrolig, men likevel sant! Så innesnødd er våre sosiale myndigheter, at de tror en narkotikamisbruker under 16 år ikke har godt av å få straff! Ved valget mellom fengsels-straff og bøter, som begge deler er ment som en avskrekkende kur, velger sosiale myndigheter å fjerne dette vanskelige valg fra de «stakkars» unge. Man betaler likegodt boten for dem — penger har de nok av — det er det vi skattebetalere som sørger for!

Selvsagt kan mye sies om denne praksis. Vi vet at for mange harde misbrukere vil ikke en straff hjelpe i alle fall. Men her er det snakk om helt unge mennesker — nybegynnere, som synes dette er spennende eller som er fortvilet over skole og hjem. — Disse må ikke dulles med! Disse må man ikke la psykologene få lov til å ødelegge! Disse må straffes og skremmes vekk fra noen videre befatning med stoffet! Utviklingen slik

den er når det gjelder den stadig økende tendens til bruk av berusende og vane-dannende medikamenter er skremmende.

Hvis ikke de sosiale myndigheter snart innrømmer hvor tragisk feil det var å innføre «forstå seg ihjel»-mentaliteten og innfører god, gammeldags straff for forbrytelser, vil en stor del av vårt lands fremtid snart måtte bygges på skuldrene til mimrende vrak.

Bygg og bruk arbeidsleirer — lær lovbruyterne disiplin, selvrespekt og at det å arbeide ikke er noe man dør av! Dette har de adskillig bedre av enn å ligge å leke selvmedlidende gråtekoner på sofaen til en eller annen psykolog med venstre-skjegg og hornbriller. Og la oss alle be gudene om hjelp imot de feberrier vårt samfunn lider under i denne venstre-influensaen, slik at vi atter en gang kan se med stolthet på hva som er skapt i dette samfunn av nordmenn!

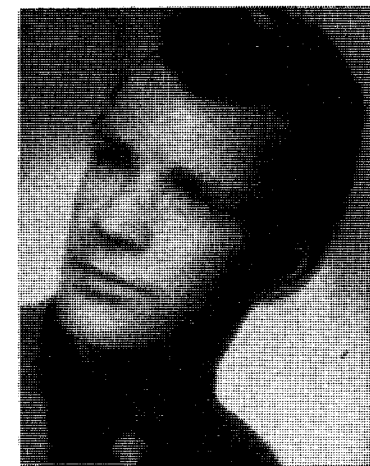
Likevel ikke NRP-deltagelse i 73-valget

«Mot feighet og dumhet kjemper selv Gudene forgjeves»

Vårens tristeste budskap på den politiske front kommer fra Sverige. Forventningene var store i forbindelse med det svenske valg, alt tydet på at det nasjonalistiske Nordiska Rikspartiet ville delta, som det første NS-parti etter 1945. Men dessverre — på tross av NRP-ledelsens inntrengende oppfordringer skulle det vise seg å mangle noen hundre stemmer på de 1500 partiet trengte på underskriftslistene da fristen utløp den 30. april i år.

Men NRP-ledelsen påpeker at anstrengelsene ikke har vært forgjeves. Vervingen vil fortsette og nå med tanke på innregistrering i 1974. Skuffelsen er likevel vanskelig å skjule. NRP-ledelsen er overrasket over at så mange registrerte partimedlemmer er uteblitt med sin egen underskrift. Og som man sier i ekstra-utgaven av Nordisk Kamp: «Mot feighet og dumhet kjemper selv Gudene forgjeves».

Rikspartiet har under underskriftskampanjen gang på gang gjentatt sin forsikring om å brenne listene så



G. A. Oredsson, lederen for Nordiska Rikspartiet får tidligst registrert partiet til neste år.

snart notarius publicus har bekreftet antallet. Likevel er det tydelig at den hets de fleste nasjonale idag har føling med, har klart å skremme mange fra å gi sin underskrift. Det er også ganske frustrerende å se en nasjonal svensk avis som «Fria Ord», nekte å ta inn annonser fra Nordiska Rikspartiet! Dette har naturlig nok blitt fulgt opp av en stor del av den «demokratiske»

(Forts. side 6)

Fra nasjonalistisk synspunkt:

Anti-amerikanisme like logisk som anti-kommunisme

Betraktninger omkring den voksende anti-amerikanisme i Vest-Tyskland

Av vår utsendte medarbeider Fidus.



Året 1954 — onkel Sam og kamerat Ivan rekker bevrandre hendene over et sønder slått Europa, som — utrolig nok — i stor grad selv deltok i feiringen av sin egen likvidering.

Borgerlige politikere som Strauss og Barzel har i Vest-Tyskland jamrer med jevne mellomrom over anti-amerikanismen, som særlig blant ungdommen har tiltatt sterkt de siste år. Uten videre identifiseres den med anarkisme, kommunisme og annen styggedom. Samme toner kjenner vi jo fra norske høyrekretser; demokratiet og frihetens høye beskytter USA må for Guds skyld ikke kritiseres. Og selvfølgelig må man være enig i at marxistenes anti-amerikanisme er perspektivløs og hyklersk. De vil jo bare erstatte dollar-materialismen med en enda motbydeligere form for materialisme.

Men etter lengre tids opphold i Vest-Tyskland må undertegnede slå fast at for en europeisk nasjonalist er anti-amerikanisme like logisk og nødvendig som anti-kommunisme. Den kolonistatus Europa ble påtvunget (takket være USA) etter siste krig demonstreres særlig tydelig nettopp i Willy Brandts forkrøblede Ny-Tyskland.

Få steder får vi det bedre demonstrert enn i de offentlige meningsmonopoler: Ved siden av den venstreradikale propaganda domineres vest-tyske fjernsyn av amerikanske filmprodukter i en grad og av en kvalitet som overgår forholdene selv i gamle Norge. Etter å ha opplevet en del av disse fantastiske kunstverkene, lurar man bare på hvem som sitter og velger ut programmene i nystyske masse-media. De «ansvarlige» må enten være hjerneskadet eller sadister. (Jeg kunne ha lyst til å foreslå at man for fremtiden

«dum som et esel», og går over til uttrykket «dum som en amerikansk film»). Det er jo helt klart at denne yankee-kloakken i tysk fjernsyn og radio må ha en ødeleggende virkning på vanlige menneskers tenkeevne og følelsesliv. Den alene berettiger en bred nasjonal anti-amerikanisme.

De amerikanske militære enheter i Forbundsrepublikken er negativum nummer to. I tyske byer hvor frihetens korstogfarere har sine kaserner i nærheten, våger knapt befolkningen seg på gaten etter mørkets frembrudd. Kriminaliteten, særlig blant de farvede «krigere» er uhyggelig høy; ran og voldtekter hører praktisk talt til dagens — og nattens — orden i kasernebyene.

Disse forsvarsstyrkene har så Washington i tyve år brukt som middel til en direkte økonomisk utplyndring av det tyske folk. Dollaren er hele tiden blitt holdt oppe i en kurs av fire mark, mens den i virkeligheten aldri har vært mer verdt enn to og en halv mark. Med denne merkverdige valuta har yankeene kjøpt opp fabrikker, stålverker, grunnstykker og hoteller i stor stil. Marshallhjelpen, som gode demokrater vanligvis fremstiller som en sann guds gave, var i virkeligheten første trinn i denne økonomiske kolonialismen.

Under siste såkalte valuta-krise tapte det tyske folk 10 milliarder mark til dollar-spekulantene, dvs. først og fremst til amerikanske storbanker. Dette blir så utlignet gjennom høyere priser og

(Forts. side 7)

I HISTORIENS LYS:

Hvem var de «gode nordmenn»?

AV RALPH HEWINS

I.

Helt opp til de siste tre år var det alminnelig aksepterte svar på spørsmålet i overskriften hjemme og utenlands: Alle som ved slutten av den tyske okkupasjon endte som motstander av ministerpresident Vidkun Quisling og Nasjonal Samling.

Det innbefattet den pasifistregistrering som ignorerte omkring 30 kraftige advarsler om en forestående tysk invasjon og først beordret delvis mobilisering gjennom posten med fremmøte tre dager etter at fienden hadde ankommet — en regjering som så overga Oslo og Syd-Norge uten organisert motstand, satte avgårde østover og tre dager senere forsøkte å sette opp et emigranregime i Sverige — de samme folk som gjemte seg i Gudbrandsdalen i fjorten dage og søkte asyl på et britisk krigsskip ved Molde, hvorefter de gjemte seg i ødemarken i Troms i ytterligere fem uker mens de forsøkte å slutte en avtale via Sverige med Tyskland, inntil de ble slept avsted til England på et annet britisk krigsskip.

Innbefattet var også høyesterettsjustitiarius Paal Berg, biskop Eivind Berggrav, politimester Kristian Welhaven og andre notabiliteter som etablerte Administrasjonsrådet for de okkuperte områder i strid med konstitusjonen, monarken og stortingspresidenten under tyske auspiser — menn som tillot at tyskerne kalte dem «regjering», etablerte en «grensevakt» under Wehrmacht-auspiser og reparerte flyplasser for Luftwaffe på Bardufoss, Skaaland og Lade, samt utbygget eksport av krigsmateriell, slik som ferro-silicium for tysk våpenindustri. De holdt også jernbanene og andre offentlige tjenester gående og ga dermed okkupasjonsmakten maksimum av lettelse.

Statsminister Nygaardsvold mottok borgerdådsmedaljen og høyesterettsjustitiarius Storkors av St. Olav, to av de høyeste utmerkelser til disposisjon for Kongen!

Stortinget valgt i 1935 trådte sammen igjen 26 dager i juni-september 1945 og «blant annet vedtok lover om stortingsvalg og kommunvalg, om ordningen av det kommunale styre og om inn-

føring av dødsstraff» (Gerhardsen) — trass i den kjennsgjerning at 82 av dets 150 medlemmer hadde stemt for avsettelse av Kongen i 1940.

Stortingets presidentskap, ledet av dets vicepresident Magnus Nilssen av Arbeiderpartiet samarbeidet med Administrasjonsrådet under forhandlingene med tyskerne i 1940 om å opprette et Riksråd. Representanter for Den norske Bankforening, Norges Handelsstandsforbund, Norges Industriforbund, Norges Rederforbund, Norges Bondelag, LO og faktisk storparten av de gjenværende ledere i norsk offentlig liv deltok i drøftelsene. Som Hitler sa spøkende: «Terboven hadde motatt ikke mindre enn 23 lister over ministre ved den ene eller annen leilighet. Norge kunne tydeligvis forsyne hele Europa med regjeringer.»

Ikke et stenk klebet seg ved disse menns karakter 5 år senere.

De 2000 forretningsmenn som dannet Tysk-Norsk Handelskammer drakk og spiste med tyskerne og skapte seg formuer, forble anonyme etter krigen. Deres arkiver forsvant gankse enkelt. Til Sverige? Og de forble i forretningslivet.

Nitti tusen nordmenn som arbeidet for Wehrmacht for god lønn og forskjellige fordeler 8. mai 1945 (Gerhardsen) — omkring 200 000 under okkupasjonen — dukket opp som «gode nordmenn».

Aftenposten, som sirkulerte Quislings Fritt Folk for fortjenestens skyld i april 1940, og så trykket Deutsche Zeitung in Norwegen for god fortjeneste inntil natten til 7. mai 1945, reddet sitt «gode» rykte ved å tegne seg for et bidrag på den ubetydelige sum av omkring 100 000 kroner til å gjenopprette aviser som hadde vært skadelidende under okkupasjonen.

De 8—9000 «Tyskerbarn» (Gerhardsen) ble tatt opp i det norske samfunn. Bare de franske horer som opererte i bordellet i Dronningensgate og således reddet norske kvinner fra tysk oppmerksomhet, ble straffet for å ha stått i forhold til fienden. Deres kontanter, stakarslige smykker og fattigslige rødrev-pelsverk ble konfiskert av den tapre Hjemmefront.

De kjente medlemmer av Hjemmefronten som myrdet det velstående jødiske ektepar, Jacob og Rachel Feldmann mens de eskorterte dem til «sikkerhet» i Sverige (Forts. side 8)

JENS:

Fluen i øyet

En dansk bedømmelse av Glistrup-bevegelsen

Rent bortsett fra at forholdene i de andre nordiske land naturligvis i høy grad interesserer dette blads lesere, så har jo den danske Glistrup-bevegelse fått sin pedant i Norge: Anders Langes nye parti, som vi tidligere har omtalt her i bladet. Vår danske medarbeider Jens' bedømmelse av Glistrup-bevegelsen bør derfor kunne påregneekstra interesse.

Det har blitt gjentatt inntil bevisstløshet at Glistrup «bare» er en døgnflue som kan viftes vekk innen neste valg. De gamle partiers panikkslagne politikere prøver ved denne flotte uttalelse å innbille seg selv og andre at så snart «fluen» er kommet ut av øyet, vil man inne på Christiansborg kunne fortsette spillet som hittil i demokratiets hellige navn.

Fremskrittspartiet har satt merkeskjell.

Nu er det for tidlig å uttale seg om Glistrup-bevegelsen på lengre sikt, for selv om man aldri skal overvurdere betydningen av en stemningsbølge, må man for det første fastslå at «stemningen» bygger på såre håndfaste realiteter, som med kjennsgjerningenes ubønnhørlige logikk krever en tilbunnsstående løsning, og for det annet kan det jo være

mulig at det innenfor fremskrittspartiets rekke finnes en kjerne av klarhjernede og målbevisste menn som er samfunnsoppgavene voksne.

Men uansett om Glistrup-bevegelsen er stemningsbåret eller nyskapende, forbigående eller varig, vil den ganske gitt sette merkeskjell i vår politiske historie. Ja, skjellet er der allerede. Ugjenskallelig.

Nådestøtet.

Men det som mest burde forurolige våre ennu «sittende» politikere innenfor de 4 såkalt store partier — og SF — er ikke så meget selve Glistrup som hans fremtreden, som det oppbrudd han er uttrykk for, for bortsett fra Fremskrittspartiets kortere eller lengre levetid, vil vi i de kommende år bli vitne til de gamle partiramers oppløsning. Om visse småpartier får en sjanse er i den store sammenheng uten egentlig interesse, men det er f. eks. mulig at Rettsstatspartiet og andre nye partidannelser for en tid vil være i stand til å samle en del av de velgere som for enhver pris ikke ønsker å vende tilbake til de gamle forbitte båser, eller som utelukkende stemmer utradisjonelt for å gi de døende politiske partier nådestøtet.

Levebrødspolitikere og folkestyret.

Den kommende politiske utvikling i Danmark blir neppe stående ved Retstatspartiet eller de nuværende politiske nydannelser, men skal folkestyret reddes, er det nødvendig å reformere vårt politiske liv fra grunnen av og å erstatte de sammenspiste dus-venner og levebrødspolitikere med dyktige og rettsindige menn som har innsikt og som tør ta et ansvar. Det er jo ikke minst det som det har skortet på i mange år innenfor de utdøende 10 %-partier og det engang store sosialdemokrati.

Formynder-diktatur eller folkestyre?

En av klikken har nylig — noe ubetenksomt — kalt Fremskrittspartiets tilhenger for idioter. Hvor «idiotene» så kom fra opplyste den vrede mann ikke, men man kan heller ikke forlange allverden av en talsmann for en tappt sak.

Når foreløpig 26 % av den danske velgerbefolkning skifter politisk ståsted, skyldes det ikke minst erkjennelsen av at vårt nuværende pseu-

(Forts. side 7)

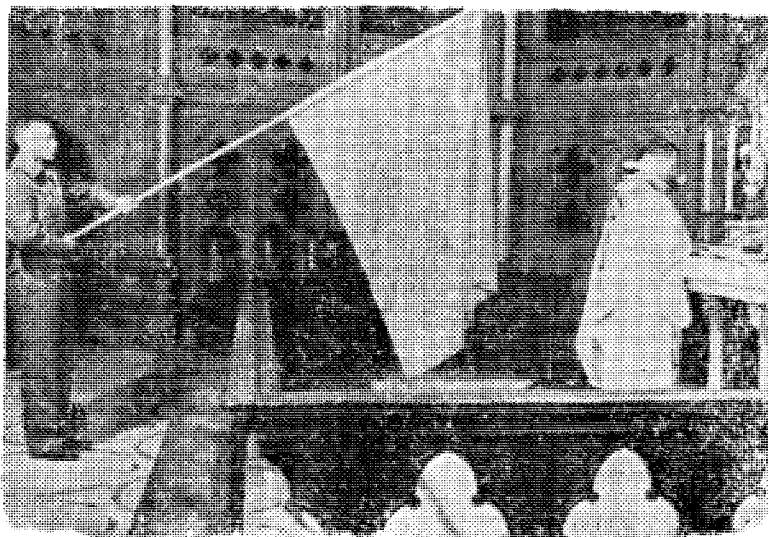
Kirkens venstrevri styrker avkristningen

AV DR. E. R. FIELDS

Efterfølgende artikkel er hentet fra det amerikanske bladet «Straight talk» og er i første rekke myntet på forholdene i USA, men da de samme tendenser også gjør seg sterkt gjeldende her hjemme, tror vi innholdet likeledes vil interessere en stor del av våre lesere.

Flere av de største kristne kirkesamfunnene har nylig meldt om en sterk nedgang i medlemstall og økonomisk støtte. Associated Press bragte en oversikt over 9 av landets største protestantiske kirkesamfunn og fant at de tilsammen hadde mistet 226 750 medlemmer i 1972. Samtidig hadde den frivillige økonomiske støtten avtatt med 47 mill. dollar.

To av de største protestantiske tidsskriftene var også blitt rammet av alvorlige inntektstap. Det gjalt «Presbyterian Life» og «United Church Herald», som for å kunne holde det gående hadde sett seg nødt til å slå seg sammen til ett tidsskrift ved navn «A. D. 1972».



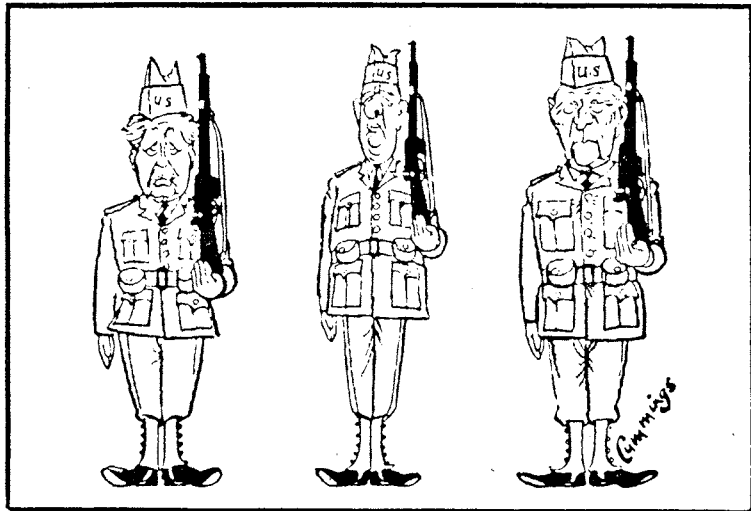
Her i kongeriket er ikke venstrekraftenes infiltrasjonsvirksomhet hverken ny eller ukjent — ikke engang på kirkelig grunn. På dette bildet fra jubelsommeren 1945 ser vi biskop Fjeldbu i full gang med å velsigne sovjetfanen inne i Nidarosdomen.

Slik har også den katolske kirke blitt rammet av en sviktende støtte. To katolske sosiologer fikk derfor i oppdrag å undersøke i hvilken grad problemet også gjorde seg gjeldende i verdens største religioner for øvrig. De kunne fastslå at av katolikene var det idag bare 55 %

som gikk regelmessig til messe mot 71 % i 1963. Et enda viktigere moment var at av alle katolikker mellom 20 og 29 år gikk bare 46 % til messe idag mot 76 % tidligere, altså et meget alvorlig frafall nettopp hos den aldersgruppen som skulle

(Forts. side 7)

EF-en kjempesvindel-



Hvis alt går etter planen, skal det nye fellesmarkeds-Europe fremtre omtrent slik som på dette bildet: ensrettet, vestvendt og amerikanisert i tanker, ord og gjerninger. Dermed tror man seg å ha «restaurert» det mer og mer bedrøvelige NATO, som ellers ville være av en meget tvilsom militær verdi for USA.

(Forts. fra side 1)

et intervju med George Ball i Londonavisen «Evening Standard». Ball var undersekretær i det amerikanske utenriksdepartementet under Kennedy og har i mange år vært en fremtredende representant for finansyrstene i Wall Street. Han har ingen offisiell stilling hverken i den amerikanske regjering eller i det diplomatiske korps, men er bare en «privatmann med interesse for internasjonal økonomi», som det heter.

Denne «finanshobbyisten» skjøt til «Evening Standard» og hevdet at da han hadde snakket med tre fremstående medlemmer av den franske regjering, var det ikke et eneste medlem av Pompidou-regimet som lenger ville motsette seg at England kom med i EF. Og noen få dager etter at Ball var reist hjem igjen, kom Pompidou med en offisiell uttalelse i fransk fjernsyn, der han gjorde det klart at hans regjering støttet en snarlig engelsk inntrøden i EF.

Denne Ball, som man ellers ikke har hørt stort om, er for øvrig ofte på besøk i Europa, hvor han holder seg i nær kontakt med de forskjellige regjeringssjefene. Samtidig blir han rett som det er, men på en diskret måte, konsultert av Henry Kissinger, selveste jokeren bak president Nixon. Det er slett ikke dårlig for en «privatmann».

Redsel for germanerne?

Offisielt inntar George Ball en anti-kommunistisk holdning, men i en uttalelse til «Evening Standard» kom han i skade for å si noe som kunne tyde på at det også er andre grunner til at han — eller hans oppdragsgivere — vil ha England inn i EF.

— Det er nødvendig, uttalte han, — for å motvirke

den uunngåelige overvekten fra Tyskland, nu som en ny generasjon vokser opp og blir klar over sin styrke.

Kan det være mulig at man i visse kretser frykter for at Tyskland nok en gang, men på en langt snedigere måte, vil forsøke seg med et opprør mot den internasjonale storfinans?

Verdensherredømme som mål.

Det vil etter dette neppe overraske noen at Georg Balls advokatforretning også har tillatelse til å sende to representanter til Bilderberggruppens sammenkomster. (Bilderberggruppen er en organisasjon som arrangerer hemmelige møter på toppplanet for betydningsfulle politikere, jurister, avisereiere og andre mektige i sentrum eller til venstre for sentrum. Det er alt sammen folk man vet støtter tanken om en verdens-regjering.)

I det amerikanske justisdepartementets register over utenlandske agenter står Balls advokatfirma oppført som agent i Amerika (tenk det!) for EF, for det Europeiske kull- og stålfellesskap og for det Europeiske atomenergifellesskapet Euratom. Det skulle for øvrig også være interessant å vite hvilken forbindelse den allestedsnærværende herr Ball har med OECD, som er «agenturet» i Europa for det såkalte General Preference Scheme vi nevnte innledningsvis.

Men vi har likevel tilstrekkelig med opplysninger til å kunne fastslå at denne «privatmannen» deltar på aller høyeste plan i en overnasjonal klistet av konspiratorer og maktstrebere, som i EF vil rydde av veien de siste rester av europeisk politisk uavhengighet. Ved således å sjalte ut Europa som selvstendig militær og ideologisk

Grenseløs svart terror - - -

(Forts. fra side 1)

Hvite kvinner i negerkasjotter.

Også ellers er «Kvinnenes frigjøring» fullt ut satt i kraft i «The land of the free», særlig i Chattanooga, hvor negerdommeren Bennie Harris bestemte at en hvit kvinne — overensstemmende med hennes «like rettigheter» skulle kastes i den samme ventecelle som mennene. (Det hører med til historien at kvinnen etter amerikanske regler ikke engang var fange, men bare avventet resultatet av en sivilrettslig sak mellom seg og sin mann.) Men i den aktuelle celle satt det allerede en svart kriminell fange, som øyeblikkelig skred til handling i takknemlig over denne himmelens gave.

Men det gikk bra denne gangen — kvinnens anskrik ble hørt, hennes mann kom styrtende til sammen med noen andre tilstedeværende, og hun ble reddet. Men det viste seg at dette ikke var noe isolert tilfelle; dommer Harris hadde flere lignende disposisjoner på samvittigheten, og så seg nødt til å ilegge sin farvede kompis 3 måneder for voldtektforsøk. Senere måtte han også trekke seg fra sitt dommerembede på grunn av sitt utvilsomme maktmisbruk.

Mellom 70 og 80 prosent

av den voldtekten som rammer hvite kvinner i USA forøves av negre. De opererer gjerne i bander, slik at medlemmene i tur og orden kan forgå seg mot offeret mens de øvrige holder vakt. Det regnes for «normalt» at den voldtatte blir alvorlig kvestet ved slag og ellers truet med døden hvis hun våger å gå til politiet. Til slutt, før de stikker av, forsyner bandemedlemmene seg som regel også med offerets penger, armbandsur og eventuelle ringer.

I de tilfeller der voldsmennene opererer på egen hånd, går de som oftest frem på en av tre måter. De kan kjøre opp på siden av hvite kvinner, som spaserer på gaten, hoppe ut og tvinge henne inn i bilen og derefter kjører avsted. En annen fremgangsmåte er å utgi seg for reparatør, bud eller lignende, og således skaffe seg adgang til hennes leilighet. Den

maktfaktor, vil den internasjonale storfinans komme et langt skritt nærmere sitt endelige mål: en verdensregjering kontrollert av den selv.

Det er viktig at man også tar dette moment med i betraktningen når man skal treffe sin avgjørelse: for eller mot.

tredje metoden er å angripe om kvelden og natten i avsidesliggende og folketomme gater, hvor de så fullbyrder sine illgjerninger på stedet eller i nærliggende garasjer, porter eller saneringsmodne bygninger.

Anti-hvite hetsfilmer

Bak dette kolossale oppsving av svart vold i USA finner man den tradisjonelle, såkalte frie presse og radio, som på sedvanlig måte unnlater å omtale forholdet for ikke å «forurolige almenheten», som det gjerne heter. I tillegg blir det amerikanske marked for tiden oversvømmet av en ny type filmer med en overdreven negervennlig tendens.

Den røde tråden i dem alle er enkel og grei. Den dreier seg om å oppagitere det svarte publikum til et alminnelig hat mot alle hvite. I disse filmene er det alltid de svarte som er «heltene» og de «gode», mens alle hvite er «skurker», som helst blir drept innen filmen slutter. Typiske for denne arten filmer er «Slaughter», «Hammer» og andre, der negerhelten, som nærmest er en supermann, til slutt havner til køys med en naken, hvit kvinne etter at han først har gjort ende på alle hvite mannfolk i filmen. Og det fremheves gjerne som et tegn på suksess at man kan skaffe seg (eller tiltvinge seg) en hvit sengekamerat.

I filmen «Melinda» sparker negerhelten Lockhart sine hvite ofre i skrittet og lar dem ligge sprellende av smerte på bakken en stund, før han gir dem en kule i pannen. Mens alt dette vises på lerretet, hyler og tramper det farvede publikum i ekstatiske fryd. Det kan ikke være noen tvil om at den stadige fremvisningen av slike filmer for et lettpåvirkelig publikum vil få praktiske



Klimaks i nesten samtlige antibhvite hetsfilmer er scener som dette, der den svarte belten går til sengs med en hvit kvinne etter først å ha gjort ende på alle «onde» hvite menn i filmen.

konsekvenser, særlig i et land med så brennbare raseproblemer som USA. Det hviler derfor et stort ansvar på dem som spekulerer i de amerikanske samfunnsproblemer og fyrer opp under rasekonflikten med en strøm av slike filmer.

Likevel ikke -

(Forts. fra side 4)

svenske pressen. Samtidig har avisen Nordisk Kamp igjen opplevd å bli boikottet av typograf-forbundet.

Høsten 1972 klarte NRP å bryte boikotten og trykte sin avis i 12 000 eksemplarer. Nye manuskripter ble innlevert til trykning, men på tross av trykkeriledelsens positive innstilling kunne man intet gjøre mot typograf-forbundets tolkning av «demokrati» og trykkefrihet. Det er altså ingen liten motgang Nordiska Rikspartiet har vært nødt til å døyve i den senere tid. Alt dette har selvsagt også virket inn på den planlagte kampanje for registreringen av partiet.

Nordiska Rikspartiets kamp har vært en ensom kamp. Til tross for de mange svenske nasjonale bevegelser har man liten eller ingen støtte fått i kampen for de nasjonale verdier og det nordiske folks fremtid. En sørgelig, men særlig i Norge velkjent «Troll, vær deg selv nok»-mentalitet har preget den nasjonale fløy. Man kan fristes til å kalle det smålighet, da de forskjellige oppfatninger og tolkninger av hvordan man best gjør nytte av den felles nasjonale plattform ikke burde kunne splitte et lands nasjonale redningsmenn i dets skjebnetime.

Nordiska Rikspartiet hadde sin partiliste klar. 200 000 valglistene er allerede bestilt og betalt gjennom riksskatteverket. Det er ikke lenger noen tvil om at det vil bli NRP som kommer til å representere gjennombruddet for de nasjonale ideer i Norden. Det strømmer stadig inn virksomhets-rapporter fra alle deler av Sverige. RAG-kommandoen i mellom-Sverige førte an i en propaganda-turné den 7. april. De demokratiske avisene fulgte opp med billedreportasje og bred omtale.

I Norrlands-regimentene er NRP's soldatavis «Framåt March», blitt spredd — noe avisen «Västernorrlands Allehanda», fant å måtte gjøre det svenske folk oppmerksom på.

Den 17. mars ble det i en artikkel i avisen «VI», advart imot NRP — advarselen ble spredd videre igjennom avisen «Nya Norrland» og «Folket». Det er ingen tvil om at man tar NRP alvorlig

Kirkens venstrevri ---

(Forts. fra side 5)

sikre kirkens fremtidige besøk.

Det katolske bladet «Clergy Report» som dekker 343 av 410 kirkesogn i ti New York-distrikter, regnet med en deltagersvikt på omkring 200 000 mennesker ved katolske messer.

Den katolske kirke står overfor en fortvilet mangel på prester. Gjennom lengre tid er det Irland som har vært kilden når det gjaldt å finne ledige prester til engelsktalende land. Nu er det

og føler partiet som en trussel imot den bestående udelighet!

Eller som «Falun-Kuriren» skriver i en leder den 27. april under overskriften, «Att fiska röster till varje pris» — hvor man beskylder LO og SAP for å hente inspirasjon fra NRP, og at sosialdemokratene tar opp de pæroler «det nynazistiske Nordiska Rikspartiet — med en viss framgång fört i flera år»!

I Göteborg har NRP-gruppen spredd plakater og flygeblad over Surte, Kungälv, Bohus og mange andre vestkyststeder.

NRP-Dalsland har dekket hele Dalsland og spredd NRP-propaganda langt inn i Värmland.

I Stockholm ble det 1. mai spredd flygeblader over hele byen. Særlig langs Kungsgatan var det stor aktivitet. NRP-gruppen i byen er også nå iferd med å innvie eget parti-lokale.

Etter disse få, men forhåpentligvis velvalgte smakebiter, må det være tillatt å spørre: Av hvilken grunn ønsker de mange nasjonalsinnede i Sverige ikke å støtte NRP? En ting er å være tilsluttet en organisasjon med et noe annet syn på saken og oppretholde sin lojalitet imot den — en annen ting er å se det eneste realistiske alternativ man står overfor og prøve denne alene realistiske løsning fremfor fortsatt demokratisk vanstyre! Slik det nasjonale Norge gjør idag, ved å støtte det minste av mange underrepresentert ved — den i dagens situasjon — utmerkede Anders Lange!

Vår skuffelse over den oppståtte situasjon er stor. Vår beundring over de mange som har vist tro, vilje og mot er større. Og det er med tanke på disse vi ser optimistisk på NRP's fremtid. Hjulene er igang og det bærer i riktig retning. La ikke farten bestemmes av smålighet, idioti og feighet. Vend fienden ryggen — ikke kamraten!

ikke lenger nok til å dekke Irlands eget behov. Siden 1965 har antallet på dem som dør eller går av for aldersgrensen oversteget antallet nyordinerte prester med 200 i året. Den siste oversikten viser at antallet ordinerte prester i England er falt til 26 fra 39 året før. Flesteparten av prestene i Syd-Amerika er rekruttert fra den katolske kirke i Spania. Det er for tiden et stort underskudd på menn som tar presteutdannelse, noe som har ført til alvorlige problemer for den katolske kirke over hele verden.

De fleste av de store kristne trossamfunn har forsømt bibelstudiene og den grunnleggende troen på Jesus Kristus. Mange har på en radikal måte forandret hele sin kirkelige praksis og innført «modernistiske» standpunkter med større interesse for sosiologi (inklusive raseblanding og FN'sk endenisme) enn kristendom.

Det er undertegnede skribents oppfatning at flere store, liberale kirkesamfunn har mistet kontakten med sine medlemmers behov og interesser. Det er også forklaringen på hvorfor medlemmene slutter å støtte dem økonomisk. De går ikke bort fra kristendommen, men ser seg ferdig med organisert religion. Hvis man spør mannen i gata om han er kristen, vil han nok svare bekræftende, men de fleste vil også føye til at de ikke står tilknyttet noen bestemt menighet.

Det er blitt hevdet at man kan finne flere ateister på prekestolene enn på noen andre av samfunnets arbeidsplasser. Det er godt mulig at dette er riktig, for ekstreme venstrefolk har sikret seg kontroll over mange presteskoler og seminarer, for å kunne hjernevaske tusenvis av ordinerte prester og indoktrinere dem med pro-kommunistiske og ateistiske synsmåter. Dette er grunnen til at de istedenfor å preke ut fra Bibelen, kommer med «partsinnlegg» til fordel for raseblanding og støtte for minoriteter, samtidig som de rakker ned på de hvite og erklærer dem skyldige i den «synd å være hvit». Disse prestene er i høy grad ansvarlige for det utbredte skylds-kompleks som idag manifesterer seg som absurd hvitt «selvhat» hos mange hvite mennesker.

Et bevis for at denne konklusjonen er riktig er det faktum at mange av de mindre såkalte «back to the Bible»-kirker i den senere tid har kunnet notere en øket oppslutning. Det er dette

Anti-amerikanisme —

(Forts. fra side 4)

skatter. Drabantene i Bonn under en frynset fredsengels ledelse, greide å fremstille dette ynkkelige skuespill som en seier for «mannen i gata», for se: Etter re-valueringen ville det bli billigere for den heldige mann i gata å feriere i utlandet! Hvilket selvfølgelig er riktig, og hvilket tåkelegger hva krisen og revalueringen perfekt demonstrerte: At Forbundsrepublikken Tyskland i høyere grad enn noe annet vestlig samfunn er en hjelpeløs brikke i den amerikansk-dominerte, internasjonale finanskapitals transaksjoner.

Uten at jeg dermed vil begå den kortslutning å sette likhetstegn mellom den internasjonale kapital med sentrum i New York og den internasjonale marxisme med sentrum i Kreml (Peking har derimot som agrarsosialistisk og økologisk orientert diktatur løsgjort seg fra begge sentra), kan vi lett observere likheter i konsekvensene av den politikk disse to maktmonopoler fører: Kreml utplyndrer Øst-Europa, New York Vest-Europa, Kreml-teknokratene forgifter Østersjøen med sine femårs-planer, New York-teknokratene Atlanterhavet med sin profit-økonomi, Kreml driver rase-utryddelse med sin asiat-import og folkedemonstrasjoner, New York med FN-resolusjoner og rase-integrasjon.

Konsekvensene er de samme, de er livsfjendtlige og ødeleggende. Derfor kan i dag vest-tyske og andre europeiske nasjonalister bare være kompromissløse motstandere av amerikanismen, av den politikk som utgår fra maktklikkene på det nord-amerikanske kontinent. I motsetning til venstreradikalismens ferske og overfladiske USA har vår holdning til verdens største demokrati dype røtter og en rasjonell begrunnelse. Alle rede etter Syd-statenes nederlag i borgerkrigen så de

folk søker etter, og det avgjørende spørsmålet er nu om de store kirkene i tide tar konsekvensen av dette faktum eller om de rett og slett bare kommer til å gå «konk».

Skriftet «HVA VAR KRISTEN SAMLING?»

finnes det et lite restopplag av. Interesserte kan få en pakke på 10 stk. mot betaling av porto og ekspedisjon med kr. 1,20 — gjerne i frimerker. Bestillinger sendes FOLK OG LANDS ekspedisjon mrk. «Brosjyrer».

skarpeste nasjonale og aristokratiske-konservative iakttagere at dette samfunn kunne utvikle seg til den sterkeste representant for vår epokes farligste sykdom: Den kvasireligiøse og fanatiske tro på likheten, fremskrittet og Utopia. Det skulle her være nok å minne om Knut Hamsuns profetiske verk om Amerikas «åndsliv».

Den europeiske nasjonalismes front mot amerikanismen er derfor ikke bare en kamp mot en stormakts skadelige politikk, det er samtidig en kamp mot den tenkemåte som er påtvunget de hvite folkeslag, og som de hylende rødhuder på venstre fløy jo er de fremste representanter for.

La oss skape en ny bevissthet, og vi skaper en ny verden!

Fluen i øyet - - -

(Forts. fra side 5)

dodemokrati tenderer heni-mot diktaturet og folkets u-myndiggjørelse. Diktaturet har vært den uunngåelige nødløsning i de land hvis befolkning ikke hadde den samme modenhet og moralske standard som den danske.

Fjernelsen av vårt nuværende politiske system er en nødvendig forutsetning for et sant folkestyre, og når «døgnfluen» Glistrup har fått så stor tilslutning, er det ganske enkelt et uttrykk for at den våkne del av den danske velgerbefolkning nu ønsker å gå til aksjon mot et byråkratisk formynderskap, som på diktatorisk vis gradvis avskaffer den personlige frihet og rådigheten over egne midler.

NS IDRETTSPLOKETT

med solkors og teksten «For god idrett» selges til interesserte samlere. Pristilbud. Bill. mrk. «10/1»

TIL SALGS

Artikkelserien «Amerika — en raseoppgave» av den amerikanske NS-lederen Matt Koehl er blitt sendt ut samlet i ett hefte. Bak utgivelsen står en nasjonal gruppe i Oslo. Heftet kan rekvireres fra vår Bøktjeneste mot innsendelse av kr. 3,00 i frimerker.

Billig snekke

eller lign. ønskes kjøpt snarest. Også tilbud om båtplass. NB. Osloområdet. Bill. mrk.: Sommeren 73

Bok-tjenesten

har fortsatt endel eksemplarer igjen av

Deutsches Soldatenjahrbuch 1973. 21. utgave av et meget populært verk. Her presenteres tysk «Soldatentum» og militærtradisjon i et rikt antall velskrevne artikler, spekket med illustrasjoner i svart/hvitt og farger. Her er dikt, fortellinger, oversikter, biografier og meget annet. Innledningen er i år ved tidligere generaloberst i Waffen-SS «Papa» Paul Hausser. Boken er anmeldt i F. og L. nr. 4. Et funn for veteraner og samlere.

432 s. innb. kr. 52,00

Erich Kern: Der grosse Rausch.

Sagaen om det tyske østfelttoget slik den enkelte soldat opplevde det, levendegjort i fortellingsform av mesteren og veteranen E. Kern. Opprinnelig forbudt i Tyskland. En bestseller i mange land. Illustrert.

228 s. ppb. kr. 22,00

Karl Alman:

Mit Eichenlaub und Schwertern. Korte biografier om 19 kjente lederskikkelser i den tyske Wehrmacht og hvordan de gjorde seg fortjent til utmerkelsen Jernkorset med ekeløv og sverd. Beretninger fra mange krigsskueplasser, hvis navn er gått inn i verdenshistorien. Her møter vi menn som Adolf Galland, Paul Hausser, von Manstein, Lothar Rendulic, Erwin Rommel og mange andre. Illustrert.

308 s. innb. kr. 41,00

Das Morgenthau Tagebuch (v. H. Schild).

Den amerikanske finansminister Henry Morgenthau's egne rystende «dagboks»-opptegnelser, som forteller om hvordan en forvirret mann ville avslutte et stykke europeisk historie ved å gjøre Tyskland om til en «potetåker». Et veritabelt anti-germanskt dokument. Illustrert. 416 s. innb. kr. 41,00

Ralph Hewins:

Quisling, profet uten ære.

En kjent engelsk historikers arbeid for å sette tingene på sin rette plass. Ytterligere presentasjon unødvendig for norske lesere. Illustrert. 408 s. ppb. kr. 20,00

Trygve Engen:

Jeg er ingen landssviker.

En NS-manns selvforsvar og beretning om hvordan han utviklet seg fra en borgerlig demokrat til medlem av Nasjonal Samling.

252 s. hft. kr. 10,00

Hvem var - - -

(Forts. fra side 5)

ge, ble frikjent med den begrunnelse at forbrytelsen var en krigshandling, begått i selvforsvar for å unngå å kompromitere undergrunnsorganisasjonen.

De tre kjente mordere av trafikkisjef Knut Knutson Fiane på hjørnet av Majorstuveien og Jørstadgaten i september 1944 fordi han hadde assistert NS-professor Hermann Harris Aall og var personalsjef ved Televerket går ustraffet. Den ene er pensjonert av Oslo Universitet. En annen er pensjonert av Oslo kommune. Den tredje er ingeniør ved en stor automobilfabrikk. (De ble fotografert sammen med liket).

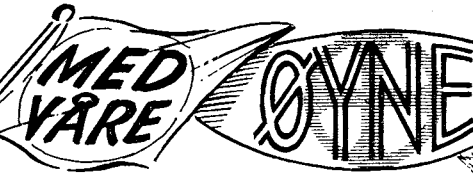
Hvorfor denne deres immunitet? Svaret er gitt i general Sir Andrew Thornes «Report» om the «Liberation of Norway». Slik: «Det var først meget sent i krigen at de (nordmennene kunne overtale til å likvidere 59 av de verste quislinger, angivere og torturister.» Og: «Han (J. C. Hauge) aksepterte temmelig motvillig nødvendigheten av å påta seg politikken med likvidering av ledende quislinger og angivere.»

Fiane ble valgt som et av de første ofre fordi han hadde forsøkt å dra til København i 1943 for å undersøke kong Haakons privatliv der før 1905 på vegne av Aalls historiske undersøkelseskomisjon.

De 59 «likvidasjoner» var «legaliserte» av eksilregjeringen og de britiske militærmyndigheter og skapte slik presedens for mere enn 500 lignende snikmord under okkupasjonen og umiddelbart etter «befrielsen» — av hvilke ingen har blitt behandlet av rettsinstanser skjønt de alle er dokumenterte.

I 1941 introduserte eksiljustisminister Terje Wold en «bigamilov» som autoriserte nordmenn i de britiske væpnede styrker og i handelsflåten under britisk charter (Nortraship) til å ignorere sine hjemlige ekteskap og gifte seg med sine britiske venninder. (Se den Norske Regjeringens virksomhet fra april 1940 til 22. juni 1945 — 15.3.41). Og Wold ble medlem av den internasjonale Haagerdomstol.

I april 1945 var det mytteri (sit down strike) i det norske fallskjermkompani stasjonert i Dall Camp, Kinloch Rannoch, Skotland. Kompaniet ble avvæpnet og internert i leiren, lederne ble sendt til Dundee Prison. Bergkompani 3 ble postert som vakt over mytteristene og leiren. Men da «befrielsen» kom, ble de arresterte anførere hentet fra fengslet



HVITE MENNESKER ET GENETISK FEILGREP

Raseforskningen feirer stadig nye triumfer til fordel for verdens farvede. De se-neste «vitenskapelige avsløringer» stammer fra negresen Dr. Frances C. Welsing, som er barnepsykiater ved Howard universitet i USA. Hun påpeker at ni tiendeler av verdens befolkning er ikke-hvite, og at det er viktig for de svarte å være klar over at de hvite bare utgjør en bitte liten minoritet i en hel verden av farvede. (Vi for vår del vil gjerne tilføye at det er minst like viktig at de hvite selv forstår det.) Overfor et forbauset publikum i National Medical Association kunne Dr. Welsing fortelle at den hvite rase er oppstått ved en mutasjon hos farvede folk for en uendelighet av år siden. De er med andre ord bare en albino-utgave av negrene. Hun karakteriserte hvite mennesker som et «genetisk feilgrep», og det er en genetisk defekt hos dem at de ikke kan få farvet avkom.

INGEN BESKYTTELSE FOR HVITE

Det anti-hvite hatet, som i stor grad blir fremmet av de hvites egen temmelig selvbesudlende innstilling, har åpenbart grepet om seg også blant indianerne og mes-

tisene på enkelte skoler i Saskatchewan i Canada. Der hører det nu med til dagens orden at de hvite elevene blir banket opp etter et rutineskjema, leser vi i et kanadisk blad. På steder med slike forhold burde elevene adskilles i henhold til den rase de tilhører, skriver «Straight talk», som ellers går inn for apartheidprinsippet og oppfordrer regjeringen til å ta affære for å hindre ytterligere mishandling av det hvite mindretall. Men såvidt vi forstår viser ikke regjeringen noen særlig handlekraft i dette spesielle tilfellet, noe man vel heller ikke kan vente.

PROBLEMER, PROBLEMER...

Nykommunistenes hofforgan, «Klassekampen», har mottatt følgende vanskelige spørsmål: «...skal vi nynorskfolk skrive Arbeidernes Kommunistparti, eller?» Et meget intrikat spørsmål synes vi. Etter den rettskrivningen som imidlertid preger «Klassekampen», og som vel nærmest må være «progressiv» (vi har iallfall aldri sett maken), turde vi gjette på at sentralkomiteén gir blanke Mao. Personlig vil vi foreslå «Arbeidarane sitt Kommunistparti». Det ville være mer i sproglig overensstemmelse med avisens undertittel, som lyder «Avisa til

Arbeidernes Kommunistparti». Forslaget oversendes hermed gratis og franko. Det ville jo være en dårlig debut om man allerede etter noen få uker skulle få en splittelse i et «nynorsk KP» osv. Redaksjonen i KK har derfor latt spørsmålet «gå videre til leserane».

I DET NYKOMMUNISTISKE ALBANIA

som ledes av hjemmefrontmannen og Mao-dyrkeren Enver Hoxha, opplever man kristenforfølgelser i ren middelalderstil. De kristne prestene, som ikke forlengst er likvidert, ligger syke og døende i konsentrasjonsleirer og fengsler, mot hvilke «tigerburene» i Vietnam nærmest er for pensjonater å regne, skriver «Aktinform». Dog har det inntil nylig lyktes for en prest å holde seg på frifot ved å alternere mellom flere forskjellige skjulesteder. I all hemmelighet har han således kunne utøve sin prestegjerning, og for en tid tilbake foretok han sågar en barnedåp. Men så ble han angitt av en lokal «progressiv», omgående arrestert og henrettet for sin «forbrytelse». Det var Paven som under sin preken på Petersplassen den 1. april bragte denne hendelse til offentligheten, og den vakte selvsagt stor oppmerksomhet i verdens-

pressen. Det eneste vi savnet i den anledning, var aktivitet fra noen av våre mange «aksjonskomitéer» og andre yrkesdemonstranter. Men slikt er vel «irrelevant» når det foregår i SUF-leirens ideologiske mønsterstat.

FALANGEN MARSJERER IGJEN

Så skulle det altså vise seg, at på tross av stadige meldinger om røde demonstrasjoner mot den Spanske regjering, så var det nylig likevel de såkalte «høyre-orienterte», som gjennomførte den største demonstrasjon imot regjeringen siden 1939! I en over to timer lang demonstrasjonsmarsj, forlangte demonstrantene at Madrids erkebiskop skulle henrettes og alle «røde» biskoper måtte fjernes fra regjeringen. Bakgrunnen for demonstrasjonen var drapet på en 21 år gammel politimann 1. mai. Man forlangte større makt til politiet og hæren og delte ut løpesedler, hvor man kunne lese at drapet på politimannen var en fortsettelse av den krig man avsluttet den 1. april 1939. «Denne gang vil krigen bli kort,» ble det lovt.

WALLACE STILLER I 76!

Kombinasjonen av gammel kinesisk akupunktur-kunst og moderne legevitenskap har vist seg å gjøre underverker med den lammelse Guvernør Wallace pådro seg etter attentatet for et år siden. Ifølge Dr. Lin Sun Chu, blir Wallace stadig sterkere og det vil antagelig bli fullt mulig for ham å stille som kandidat til valget i 1976.

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4
Telefon 37 76 96
Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15.
Mandag og lørdag holdes kontoret stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Abonnementspriser 1973:

Kr. 70,— pr. år, kr. 35,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 40,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 80,— pr. år, kr. 40,— pr. halvår.

Bruk postgiro nr. 16 450

Løssalg kr. 2,—

Utgiver A/S FOLK OG LAND

Viking Boktrykkeri, Oslo

«kom ut på den rette siden» var jolly good fellows!

I Quislings tidligere residens på Gimle spiste jeg i messen sammen med gamle og nye venner i general Thornes hovedkvarter, hvor det var stående ordre at tysk champagne skulle holdes på is i hvert eneste rom — innbefattet toalettene — dag og natt. Det var deilig vær og det falt meg aldri inn at det kunne være en annen side ved hele den norske krigstidshistorie. Jeg møtte aldri noen «quisling» fordi størsteparten av dem var i fengsel halvt ihjelsultede, ofte bevoktet av berusede og voldsomme vakter, noe jeg ikke visste noe om. Jeg var også helt ukjent med den juridiske og konstitusjonelle natur av «befrielsen», som i realiteten var en alliert og samme var befolkningen og myndighetene sørget for at det forble slik. En legende var født.

Nå roper Clio, historiens muse og et radikalt motsatt bilde kommer tilsyne meget raskt.

Selvsagt var det tapre pio-

nerer for denne vindendring: professor Skeie, dr. Johan Scahrffenberg, dommer T. Bonnevie, høyesterettsadvokat Albert Wiesener og noen få NS-sympatisører som klarte å overvinne den uoffisielle sensur, slike som Arne Bergsvik, Martha Steinsvik, A. E. Hedem og H. Franklin Knudsen. Selv Lord Hankley, den berømte Secretary of the British Cabinet, og professor Lyder Unstad of Susquehanna University, snakket ut. Men fremdeles dominerte versjonen med svarte og hvite får i engelsk-tysk-norsk samtidshistorie, både hjemme og utenlands.

En flom av dokumenter, dagbøker, bøker og artikler sprenger imidlertid byggverket med etablert og «legalisert» norsk moderne historie i stumper og stykker. Det synes ikke lenger å være meget å velge mellom når det gjelder opptreden til ledere hos noen av partene i «den uvæpnede borgerkrig i Norge» — «det som smerter meg mest av alt» — som Haakon VII kringkastet fra London (24.12.40).